

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Cap. VI. Argumenta Caramuelis pro secunda conclusione de luxuria contra naturam, enervantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

qui ad tale discrimen non recurrimus.

127. Ad sextum, quod retuli num. 11., cum dicit, nulla ratione naturali ostendi posse, simplicem fornicationem esse malam; ex argumentis hucusque propositis constat, quàm id sit falsum,

C A P V T VI.

Argumenta Caramuelis pro secunda conclusione de luxuria contra naturam, evanescunt.

SUMMARIVM.

Quàm sint contumeliosa natura rationali ea peccata contranaturalia. num. 128.

Quocumque nomine appelletur semen, illud est principium generationis humanae. num. 129.

Disparitas inter lac femineum, & semen. num. 130.

Discrimen inter expulsionem fetus inanimati, & emissionem seminis. num. 133.

128. **A**D primum argumentum, quod proponit pro illa assertionem, quod, seclusa prohibitione Dei, mollities non est mala, & si Deus non prohibuisset, aliquando esset bona, & posset esse obligatoria, ut retuli num. 12. respondeo, illud esse levissimum, & cõtemnendum. Et quidem rationalis natura, & humana ratio abhorret tam detestandum crimen, & Caramuel, seclusa prohibitione Dei, non invenit in eo maiorem malitiam, quàm quod mulier projiciat lac ab ubere, aut quod homo emittat sanguinem, aut sudorem. Afirmat Apostolus, ut supra vidi-

mus, peccat contra naturam esse immunda, & naturæ rationali contumeliosa, etiã Deum tradidisse permissivè idololatrias in ea delicta, tamquàm poenam idololatriæ, per quod extollit atrocitatem delicti positi in poenam, & delicti idololatriæ, & author argumenti nullam aliam malitiam intrinsicam invenit, nisi quæ inveniretur in emittendo sudore, lacte, aut sanguine. Numquid si Deus prohibuisset emittere sanguinẽ, esset contumeliosum naturæ rationali emittere sanguinem? Esset quidem inobedientia; ceterum non propterea haberet in se similitudinem contumeliam naturæ.

129. Ad id, quod subiungit, nempe alios asserere, semen esse sudorem, alios lac, alios sanguinem; & tamen nullus poterit probare, esse contra naturam, emittere sudorem, lac, vel sanguinem; respondeo, quocumque nomine appelletur semen humanum, horret natura, & ipsæ aures humanæ horrent audire, quod instrumentum immediatissimum generationis hominis possit perdi, & profundius atque adeo est contra naturam rationalem.

130. Ad instantiam, quàm proponit, etiam lac femineum ordinari ad nutritionem infantis, & tamen nõ esse contra naturam illud profunderè, respondeo, quod nos habemus ex Apostolo, ubi supra, id genus peccati esse contumeliosum humanæ naturæ, & esse proprii corporis immunditiam, coinquinationem, & contumeliam: & ex Sanctis Patribus habemus, omnem luxuriam esse productricem pravorum fructuum, ut supra perpendimus, & ipsum rationis lumen id dictat; quod in profusione lactis non invenimus.

131. Hinc sumitur disparitas à priori, nempe ex diverso modo, quo ordinatur lac ad nutriendum, & semen

men humanum adgenerandum. Hoc enim ordinatur ad solam generationem humanam, ita vt rationalis natura horreat, illud ad alium finem adhiberi; vt partet ex proxime dictis: lac autem fæmineum, & si destinetur ad nutriendum infantem, non horret natura rationalis, quod applicetur ad alium finem.

132. Quod autem infert, molli-
tatem in aliqua hypothesi esse posse
obligatoriam; supponendo, eam non
esse intrinsece malam, recte infert.
Sed eam suppositionem esse falsam, &
absurdam, constat ex dictis.

133. Ad secundum argumentum,
quod proposui num. 14 ex eo, quod
sicut, iuxta opinionem gravium Doc-
torum, licet Matri intendere abor-
tum fætus inanimati, quod proximius
deservit generationi humanæ, quàm
semen; ita etiam (stando præcisse in
ratione naturali) poterit homo pro
fanitate tuenda intendere expulsio-
nem seminis; respondet, disparita-
tem consistere in eo, quod seminis ex-
pulsio non potest intendi sine delec-
tatione luxuriosa, quæ, vt constat ex
dictis, semper est ab intrinseco mala;
expulsio autem fætus inanimati in-
vadentis vitam matris, fit sine delec-
tatione luxuriosa Aliam disparita-
tem dedi differt 22. cap. 3. num. 23.

C A P V T VII.

*An opinio docens, præcepta se-
cundæ tabulæ Decalogi esse dis-
pensabilia, incurrat hanc
damnationem?*

SUMMARIVM.

*Authores docentes, Deum posse dispen-
sare, & de facto dispensasse in præ-
ceptis secundæ tabulæ. num. 134.*

*Opinio illorum non damnatur expresse
in hoc decreto. num. 135.*

*Inquiritur, an damnetur virtualiter.
num. 136.*

Ratio dubitandi. num. 137.

*Quod Deus possit dispensare in præ-
cepto sexto, non infert propositionem
damnatam. num. 138.*

*Quomodo in circumstantia, in qua
Deus dispensaret, machia non es-
set mala? num. 139.*

*An in eo casu esset dispensatio, an
potius mutatio circumstantiæ. num.
141.*

*Opinio docens posse Deum sic dispensa-
re, eo quod ea præcepta obligent ex
sola prohibitione positiva Dei, sub-
iacet huic damnationi. num. 142.*

*Non vero que docet posse dispensare
propter diversitatem circumstantiæ.
num. 143.*

*An possit Deus facere, quod actio mala,
mutatis circumstantiis, fiat bona. Et
quid de dispensatione cum Osea, vt
assumeret mulierem fornicariam?
Ibidem.*

*Quomodo intelligatur dispensatio
quinti præcepti cum Abraha, &
septimi cum Israelitis? num. 145.*

134. **M**ulti docent, Deum dis-
pensare posse in præ-
ceptis secundæ tabulæ Decalogi, at-
que adeo in hoc præcepto non mœ-
chandi. Ita Caramuel in Theol. fund.
num. 566. vbi pro eadem opinione
citatur Ochamum, Aliacensem, Gerfo-
nem, Gabrielem, Almainum, &
quosdam Recentiores. Imò aliqui
docent, dispensasse Deum de facto
in quinto præcepto, quando Abra-
hamo præcepit, vt immolaret filium:
in sexto, quando iussit Oseam gignere
filios fornicationum ex meretrice:
& in septimo cum filiis Israël egres-
surus de Ægypto permisit, vt spolia-
rent Ægyptios.

135. Inquirimus ergo, an hæc
opinio

*Caramuel
Ocham.
Aliace
Gerfo.
Gabri.
Almai.*